

To ændringsforslag til lovforslag, der udmønter arbejdsskadeaftalen

Voldsskadeforsikring

Arbejdsskadeaftalen introducerer en ny forsikring for institutioner som eksempelvis bosteder, der skal sikre, at medarbejdere udsat for vold også får erstatning for tabt arbejdsfortjeneste m.v. udover arbejdsskadeerstatning. Det er en god idé at sikre bedre erstatning. Forslaget er imidlertid udformet med en række elementer, der øger forsikringsselskabernes økonomiske risiko, og vil derfor give anledning til høje forsikringspræmier for de arbejdsgivere, der skal tegne forsikringen. Det skyldes, at:

- Det enkelte forsikringsselskab skal bære risikoen for uforsikrede arbejdsgivere, der har tegnet arbejdsskadeersikring hos selskabet, men ikke tillægsforsikringen. For alle andre forsikringstyper er det en kollektiv risiko, hvor udgifterne deles mellem alle forsikringsselskaber, der udbyder forsikringen.
- Arbejdsgiver kan ikke straffes med bøde for at forsømme forsikringspligten modsat arbejdsgivere der ikke tegner lovpligtig arbejdsskadeersikring.
- Det er lagt til grund, at erstatningsomfanget til ordningen beløber sig til 5 mio. kr. Vi mener, det er optimistisk henset til, at beregningen beror på data før det nye lempelige anerkendelsesbegreb er fuldt implementeret.

F&P foreslår:

At der etableres en kollektiv ordning i regi af Garantifonden. En kollektiv ordning vil alene skulle opkræve præmier efter de faktiske udgifter hvert år for alle sikringspligtige arbejdsgivere. Det vil være en bedre, billigere og mindre administrativ tung løsning. De voldsskadesikringspligtige institutioner har i forvejen relativt mange og dyre arbejdsskader og derfor høje forsikringspræmier til arbejdsskadeersikring.

Søgsmålsfrist

Der indføres ifølge lovforslaget søgsmålsfrist, hvor forsikringsselskaberne får en frist på 6 mdr., mens tilskadekomnes frist bliver på 1 år.

Vi anerkender, at en søgsmålsfrist kan bidrage til kortere sagsforløb. Efter vores opfattelse bør fristerne imidlertid være ens.

En asymmetri i fristerne kan betyde, at forsikringsselskaberne i højere grad vil se sig nødsaget til at prøve afgørelser, da de ellers risikerer, at tilskadekomne – efter udløb af forsikringsselskabets frist - prøver en afgrænset del af afgørelsen.

Med andre ord vil selskabernes incitament til at acceptere afgørelser, set som en ”samlet pakke” og afvejning af flere delspørgsmål, mindskes, da de med nuværende fristforskelle risikerer, at tilskadekomne prøver de dele af en afgørelse, som er til selskabets fordel, uden at selskabet tilsvarende har mulighed for at prøve de dele, der var til tilskadekomnes fordel.

Vi forstår, at den forlængede frist til tilskadekomne er givet for, at de kan nå at søge økonomisk støtte til sagen, fx fri proces. Da en sådan ansøgningsproces er lang og muligvis ikke kan nås inden for et år, foreslår vi, at ansøgning om fri proces har fristafbrydende virkning for både tilskadekomne og forsikringsselskabet.

Herved sikres tilskadekomne rimelige muligheder for at varetage deres interesser, samtidig med at der undgås asymmetri i mulighederne for den materielle prøvelse af afgørelsen.

09.10.2023

Sagsnr. GES-2022-00425
DokID 470517
Side 1